

Je tedy vycházeti z předpokladu, že nicotnost onoho právního jednání nebylo lze namítati proti žalované firmě. To znamená, že placení firmou H. P. na příkaz žalující firmy nepozbylo občanskoprávního účinku v úči žalované tím, že scházelo k němu příslušné povolení. Je-li tomu tak, není překážky pokládati jej v právním smyslu za placení. To ovšem mělo v zápětí zánik závazku žalované firmy podle §§ 1411 obč. zák. a násl., ježto firma H. P. vyhověla poukazu žalované firmy a zaplatila podle něho žalobkyni (§ 1401 obč. zák.). Že placení firmou H. P. je pro zákaz devisových předpisů nicotné a že byla platba z toho důvodu vrácena, nemůže býti žalované firmě na újmu, nýbrž týká se to jen poměru mezi říšskoněmeckými firmami, totiž žalobkyní a firmou H. P. Musila proto býti žaloba úplně zamítnuta. Opravou početní chyby podle § 419 c. ř. s. byl uveden rozsudek prvního soudu v soulad s napadeným rozsudkem.

Čís. 16395.

Soukromí zaměstnanci (zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Zaměstnanec nejedná proti zákazu jiného zaměstnání ve smyslu § 29 zák. o soukr. zaměstn. č. 154/1934 Sb. z. a n., uzavřel-li k zajištění své budoucí existence ještě za trvání dosavadního pracovního poměru novou služební smlouvu s jiným zaměstnavatelem pro dobu po jeho skončení. Porušuje však uvedený zákaz, převzal-li smluvní závazek, že bude činný pro nového zaměstnavatele za trvání dosavadní služební smlouvy. Nezáleží na tom, že dosavadní zaměstnavatel prohlásil, že na zaměstnancovy služby nereflktuje. Takovéto porušení jest podle § 34 č. 3 řeč. zák. důležitým důvodem pro předčasné propuštění zaměstnance.

(Rozh. ze dne 14. října 1937, Rv I 1516/37.)

Žalobce, který byl u žalovaného zaměstnán jako obchodní zástupce (prodejový a akviziční úředník), se na žalovaném domáhá zaplacení 5.000 Kč s přísl. jako platu za měsíce červen, červenec, srpen a září 1936, ježto prý žalovaný předčasně zrušil pracovní poměr bez důležitých důvodů. Nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d v podstatě z těchto důvodů: Výpovědi svědkyně M. a výpovědmi žalobce i žalovaného slyšených k důkazu nabyt odvolací soud přesvědčení, že prohlášením žalovaného ze dne 8. června 1936 nedošlo k žalobcově výpovědi. Podle § 31 zák. o soukr. zaměstn. č. 154/1934 Sb. z. a n. se nevyžaduje k zrušení pracovního poměru výpovědi určité formy a není potřebí užití slov »vypovídám«; výpovědní projev musí však býti tak určitý a zřetelný, aby z něho jasně vyplývala vůle vypovídajícího, aby byl pracovní poměr určitým dnem zrušen. Avšak v projevu žalovaného ze dne 8. června 1936, ať stal se tak, jak jej tvrdí žalobce, či tak, jak uvádí žalovaný ve shodě se svědkyní M., nelze spatřovati projev vůle žalovaného zrušiti právní poměr výpovědí. Žalobce sám, ač tvrdí, že žalovaný k němu prohlásil, že ho ze služby vypovídá

a zakázal mu vstup do obchodních místností a jakoukoli činnost, jež byla předmětem pracovního poměru, uváděl, že žalovaný k němu nakonec prohlásil, že mu dává placenou dovolenou. Žalovaný, který popírá, že mínil svým projevem učiněným dne 8. června 1936 dáti výpověď, připouští, že řekl, že už ztratil více, a že tedy bude žalobci platiti, z čehož mohl žalobce vyvoditi svůj dojem, že žalobce dává placenou dovolenou, byť slovo to vůbec nepadlo. Avšak placená dovolená, kterou podle vlastního žalobcova seznání mu žalovaný dal dne 8. června 1936, není výpovědí ve smyslu § 31 zák. o soukr. zaměstn., a již z vlastního pojmu »placená dovolená« je zřejmé, že se jí pracovní poměr nekončí, nýbrž pouze na neurčitou dobu přerušuje, že za ní zůstává služební smlouva v platnosti a zaměstnavatel podle ní plní tím, že poskytuje zaměstnanci plat, buď v plné smluvní výši, nebo ve výši přiměřeně snížené. Nabytí tudíž odvolací soud přesvědčení, že žalovaný nedal žalobci dne 8. června 1936 ústní výpověď, ježto zjištěné ústní prohlášení žalovaného k žalobci není ani podle seznání žalobce samého tak určité, aby bylo v něm možno spatřovati výpověď danou žalobci. Obě sporné strany se po skutkové stránce shodují v tom, že žalovaný zaslal dne 12. června žalobci dopis, jímž žalovaný žalobci oznámil svoji vůli zrušiti jeho služební poměr. K tomuto zrušení došlo předčasně a podle znění tohoto dopisu žalovaný naznačil, že tak činí z důvodů § 34 č. 1 a 3 zák. o soukr. zaměstn., jichž se výslovně dovolával, a že tak činí proto, že žalobce začal smluvně jednati s cizí konkurenční firmou, u níž převzal závazky neslučitelné s jeho služebním postavením jako zaměstnance u žalovaného, zejména že žalobce uzavřel s konkurenční firmou »A. S.« v P. zastupitelskou smlouvu, že si obstaral bankovní záruku na jistotu pro řečenou firmu a že učinil opatření, aby mohl pro ni pracovati. Jest tudíž rozhodnouti, zda žalovaným uplatněné důvody předčasné výpovědi jsou po právu, či nikoli. Odvolací soud z výsledků průvodního řízení došel souhlasně se soudem své stolice k přesvědčení, že k rozporu mezi žalovaným a žalobcem došlo proto, že se nemohli dohodnouti o zastoupení zboží určité značky, vyráběných firmou »A. S.«. Žalovaný usiloval, jak sám seznal, aby žalobce převedl na něho zastoupení dotčené firmy, které měl pro sebe zajištěno, a aby se sám spokojil podílem na zisku. Ježto k takovéto dohodě nedošlo, pojal žalovaný úmysl propustiti žalobce ze svých služeb. To vedlo žalovaného k jeho prohlášení ze dne 8. června 1936, v němž odvolací soud, jak výše odůvodňuje, nespátřuje sice výpovědi, z něhož však, jak sám žalovaný jako strana připouští, jest patrný jeho úmysl zrušiti služební poměr se žalobcem, a k tomu mělo podle vlastního seznání žalobcova dojiti později řádnou výpovědí. Mohl tudíž žalobce právem z ústního projevu žalovaného usuzovati na úmysl žalovaného, že hodlá žalobce propustiti. To bylo patrné i z toho, že mu již dne 8. června nabízel 2.500 Kč jako odstupné, kdyby z pracovního poměru vystoupil ihned. Odvolací soud má podle výpovědi obou stran slyšených k důkazu za prokázáno, že žalovaný prohlásil dne 8. června 1936 vůči žalobci, že mu bude platiti, přes to, že mu při tom zakázal dosavadní jeho akviziční činnost, která podle služební smlouvy byla hlavní a podstatnou

částí smluvní služební činnosti žalobcovy vedle kancelářské práce, jež se týkala výhradně jeho činnosti akviziční, takže byla žalobci zákazem uvedené hlavní činnosti znemožněna i jeho každá další činnost, kterou byl povinen konati podle smlouvy. Žalobce mohl proto právem předpokládati, že ho žalovaný dává na placenou dovolenou, byť i žalovaný takovýchto slov, jak tvrdí, výslovně nepronesl. Rovněž klíč od kanceláře žalobce dne 8. června 1936 odevzdal žalovanému a ten jej, jak sám připouští, přijal, takže žalobce mohl dále předpokládati, že si žalovaný nepřejde, aby docházel do kanceláře, kde již neměl co dělati. S tohoto stanoviska jest posuzovati i to, že žalobce ještě před definitivní výpovědí, k níž došlo podle názoru odvolacího soudu teprve písemným prohlášením žalovaného ze dne 12. června 1936, jednal v P. u firmy »A. S.« o definitivním převzetí jejího zastoupení prodeje zboží její značky. Odvolací soud došel na podkladě výpovědi svědka Oldřicha F. a seznání stran slyšených k důkazu k přesvědčení, že žalobce dne 9. června 1936, tedy ještě před písemnou výpovědí žalovaného, ujednal s Oldřichem F. jako reprezentantem firmy »A. S.« definitivní smlouvu o zastoupení této firmy, jež měla nabýti účinnosti dnem 1. července 1936, tedy ještě za trvání služebního poměru u žalovaného a bez jeho svolení jednal a dojednal smlouvu o zastoupení jiného podniku, a to podniku soutěžícího s podnikem žalovaného jeho zaměstnavatele. Ač by toto zjištěné jednání za jiného stavu věci bylo možno posuzovati jako porušení zákazu uvedeného v § 29 zák. o soukr. zaměstn., a tím i za zaměstnancovu nevěru ve smyslu § 34 č. 1 řeč. zák., nelze je pokládati v žalobcově situaci, v níž se octl prohlášením žalovaného ze dne 8. června 1936, za žalobcovu zavinění, ježto, jak výše odůvodněno, mohl předpokládati, že ho žalovaný zamýšlí propustiti ze svých služeb, a byl tedy oprávněn starati se o zajištění své existence uzavřením nové služební smlouvy. Nelze proto spatřovati v jeho jednání nevěru ve smyslu § 34 č. 1 uved. zák. proti zaměstnavateli, který projevil zřejmě svůj úmysl, že na jeho další služby nereflektuje, ani jednání proti zákazům uvedeným v § 29 řeč. zák., které ovšem jsou důležitým důvodem pro předčasné propuštění podle § 34 č. 3 řeč. zák. Ježto dle poslední judikatury nejvyššího soudu mohou býti důvodem předčasného propuštění z pracovního poměru ve smyslu § 34 zák. o soukr. zaměstn. jednání zaměstnance tam naznačená jen potud, pokud je zavinil, neshledal odvolací soud důvodů k předčasnému propuštění žalobce, neboť v souzené věci nelze žalobci přičítati za vinu, že se staral o zajištění své existence přijetím nového zaměstnání. Je proto žalovaný podle § 37, odst. 1 a 3, řeč. zák. povinen zaplatiti žalobci smluvený plat za dobu řádné zákonné výpovědi, jak soudem prvé stolice uznáno (rozh. č. 14932 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby v mezích zrušení dále o věci jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud došel k závěru, že dne 8. června 1936 nedal žalovaný žalobci výpověď, ale že žalobce mohl právem míti za to, že mu žalo-

vaný dává placenou dovolenou a že si nepřeje, aby do kanceláře docházel. Tento závěr odvolací soud správně a logicky odůvodnil a vyvrátil tak v odvolání vznesenou výtku, že žalovaný byl oprávněn k předčasnému zrušení služebního poměru z důvodu č. 4 § 34 zákona č. 134/1934 Sb. z. a n. Dovolací soud schvaluje závěr i správné důvody odvolacího soudu a neshledává dovolací důvod podle č. 4 § 503 c. ř. s. v tomto směru uplatněný oprávněným.

Podle § 29, odst. 1, zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. nesmí zaměstnanec bez svolení zaměstnavatele vykonávat jiné zaměstnání anebo býti jakkoliv činným pro jiný podnik, nebo se na něm zúčastniti, ať na svůj nebo na cizí účet. Jednání zaměstnance proti tomuto zákonu je pro zaměstnavatele důležitým důvodem k předčasnému propuštění zaměstnance podle § 34 č. 3 uved. zák. Odvolací soud zjistil, že žalobce dne 9. června 1936, tedy ještě před dopisem žalovaného ze dne 12. června 1936, jímž byl služební poměr zrušen, uzavřel bez svolení žalovaného definitivní smlouvu s firmou A. S. o jejím zastupování s účinností od 1. července 1936, tedy ještě za trvání služebního poměru u žalovaného. Z tohoto skutkového zjištění a přihlížeje k tomu, že žalobce mohl důvodně předpokládati, že ho žalovaný propustí a že na jeho služby do budoucna nereflektuje, vyvodil odvolací soud správný závěr, že se žalobce uzavřením smlouvy s firmou A. S. staral jen o zajištění své budoucnosti a že tudíž nejednal proti ustanovení § 29 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Odvolací soud však přehlédl, že dotčené zákonné ustanovení nebrání sice zaměstnanci, aby svoji existenci v budoucnosti ještě za trvání služebního poměru pro dobu po jeho skončení zajistil, ale zakazuje, aby byl za trvání služebního poměru pro druhého zaměstnavatele činný, a že nečiní ze zákazu výjimek, takže zákaz činnosti platil i na dobu žalobcova zaměstnání, v níž žalovaný jako zaměstnavatel na služby jeho nereflektoval, avšak dosud jej ve služebním poměru měl. I když byl žalovaný z důvodů odvolacím soudem uvedených oprávněn k zajištění své budoucí existence uzavřítí ještě za trvání služebního poměru se žalovaným služební smlouvu s firmou A. S., nebyl oprávněn ujednatí smluvní závazek, že zahájí pro novou zaměstnavatelku činnost dnem 1. července 1936, tedy ještě za trvání své služební smlouvy u žalovaného, poněvadž by převzetím takového závazku byl porušen zákaz uvedený v § 29, odst. 1, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Otázka, zda žalobce začal skutečně pracovati dnem 1. července pro firmu A. S., není v souzené věci důležitá, poněvadž podle zjištění odvolacího soudu byl služební poměr zrušen již dnem 12. června 1936. Žalobce však tvrdil již v žalobě, že smluvil s firmou A. S. výslovně, že pro ni začne pracovati teprve po uplynutí výpovědní lhůty se žalovaným, t. j. od měsíce října 1936, a nabídl o tom důkaz dopisem ze dne 13. června 1936 žalovanému zasláným a výsledkem stran. Žalovaný naproti tomu udal, že žalobce měl podle smlouvy zahájití zastupitelskou činnost pro firmu A. S. již 1. července 1936, a nabídl o tom důkaz svědky Hanušem H., Oldřichem F. a výsledkem stran. Odvolací soud nařídil důkaz již prvním soudem provedený, ale neučinil skutková zjištění o svrchu uvedené sporné okolnosti. Trpí proto odvolací řízení pro

kusost vadou podle § 503 č. 2 c. ř. s. a bylo se usnésti podle § 35, odst. 2, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., jak ve výroku vysloveno.

Čís. 16396.

Rozsah účinků poznámky pořadí.

Zamýšlený dluh, pro který se zapisuje poznámka pořadí podle § 53 knih. zák., jest v knihovním návrhu, v povolujícím usnesení i v knihovní poznámce přesně označiti jak co do jistiny, tak i co do úroků a příslušenství.

Nebyl-li dluh označen jako zúročitelný, požívají úroky a vedlejší závazky, zapsané do veřejných knih při pozdějším vkladu práva zástavního, jen běžného pořadí, nikoli poznamenaného pořadí.

Ustanovení § 216, odst. 2, ex. ř. i §§ 16, 17 knih. zák. upravují pouze pořadí úroků a útrat v poměru k jistině, neřeší však, jak se nabývá zástavního práva.

Proti formálně pravoplatnému, avšak materiálně neplatnému knihovnímu zápisu může věřitel jím dotčený podat v rozvrhovém řízení odpor.

(Rozh. ze dne 14. října 1937, R II 385/37.)

Srv. rozh. č. 303, 4493, 5321, 5334, 5367, 6151, 8655, 10443 Sb. n. s.

Na ideální polovici vydražené nemovitosti připsané povinnému Eduardu Ch. bylo pod položkou C 10 podle ověřené žádosti ze dne 19. února 1934, došlé na soud dne 22. února 1934, č. d. 112/34, poznamenáno pořadí pro zamýšlený dluh do nejvyšší částky 1.000 Kč s právní účinností (§ 54 knih. zák.) do 19. února 1935. Před uplynutím uvedené lhůty, tedy včas, bylo dne 17. února 1935 na téže polovici na základě dlužního úpisu ze dn 19. února 1934 a usnesení z dne 26. února 1934, č. d. 112/34 vloženo pod pol. C 18 právo zástavní pro pohledávku Dr. Karla H. v částce 1.000 Kč s 5% úroky od 1. března 1934 a jistotou za vedlejší závazky per 100 Kč v poznamenaném pořadí. **E x e k u č n í s o u d** rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, připsanou Eduardu a Adolfu Ch., přikázal zástavnímu věřiteli Dr. Karlu H-ovi jen jistinu 1.000 Kč v pořadí poznámky, kdežto na přihlášené 5% úroky od 1. března 1934, činící 80 Kč 80 h, a vedlejší závazky do výše 100 Kč nepřikázal nic. **R e k u r s n í s o u d** přikázal jmenovanému věřiteli i uvedené příslušenství přihlášené jeho pohledávky.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Prvý soud právem přikázal při rozvrhu nejvyššího podání knihovnímu věřiteli Dr. H. v pořadí C 10 pouze pohledávku na jistinu 1.000 Kč, nikoli však i shora uvedené úroky a další útraty, poněvadž ty mohou